

ПРОЛОГ

«**Т**о не сни, — казала моя бабуся. — То твоя душа вскакує в халепу».

Я, за словами моїх батьків, завжди спав неспокійно. Однак моя бабуся знала, в чім насправді річ. Вона неначе була поряд, коли я заплющував очі й поринав у сон. Коли я прокидався, бабуся змушувала мене мити руки, як вона сама мила їх щоранку відразу після пробудження.

Цокаючи язиком, вона до болю терла мені долоні, струшувала з них воду й насухо витирала їх рушником.

«Ти блукач, — часом казала вона. — Твоя душа змушує тіло блукати, змушує тебе десь пропадати». А тоді пильно стежила за мною, коли я тікав до себе в кімнату, щоб убратися в денний одяг. Навіть зачинивши двері, я чув, як вона мене лає: «Облиш ці блукання, бойчику*! Інакше колись не дійдеш додому!»

Так мої сни перетворилися на кошмари.

Бабуся перед смертю була майже сліпа, та бачила мене краще, ніж будь-хто в моєму житті.

Доки я не зустрів Аарона.

* Бойчик — хлопчик (мова їдиш, американський варіант). — Тут і далі прим. перекладача, якщо не зазначено іншого.

РОЗДІЛ І

— **Н**іколасе, зараз означає *зараз!* — волає мама біля підніжжя сходів. Оскільки в хаті порожньо, її голос скаче до мене, як м'яч, відбиваючись від стін і пролітаючи просто крізь мою хвору голову.

— Лу, дай йому ще хвилинку.

Татів голос тихіший, але його звук усе одно завдає мені болю. Знаю, вони гадають, ніби я цілу ніч займався тим, чим не мав би, — скажімо, грав у відеоігри та їв сирний соус із банки, та насправді я не робив нічого — просто всю ніч не спав. Я витріщався на стіну, потім — на стелю, а тоді — на муху, що прилипла до кінчика пакувальної стрічки, яка відклеїлася від коробки з моїми інструментами й трьома розібраними радіостанціями «Сі-Бі».

— Джею, ми платимо вантажникам погодинно. Або він прийде зараз, або новим пожилцям доведеться його всиновити.

— Час іти, Нарфе, — каже тато, коли я плентаюся донизу. Я всміхаюся, бо тато старається. Мама, гадаю, теж старається, тільки по-своєму.

— Йой, — каже тато, коли мама аж надто міцно цілує мене в голову й виходить за двері.

— Що таке?

Ми їдемо 1150 кілометрів майже мовчки, ковтаючи брехню про те, що Рейвен-Брукс насправді не так далеко від Чарлстона, так само, як проковтнули брехню про те, що блакитний будинок в Онтаріо чимось відрізняється від брунатного в Окленді, жовтого в Реддінгу чи бежевого в Кьор-д'Алені. З кожним переїздом — щоразу, коли ми усвідомлюємо, що маленькі містечка не потребують редакторів газет, якщо вже не мають газет, яким потрібне редагування, та домовласники однаково, за будь-яких обставин, потребують грошей за оренду, — брехня трішки зростає.

То що таке ще один переїзд, ще одне містечко, ще одна нова школа й новий будинок, який усе одно не буде нашим по-справжньому? Я просто мусив ненадовго до нього звикнути. А цього разу я, може, й речей не розпакую.

РОЗДІЛ 2

Новий будинок бірюзовий.

— Я сказала б, що він... синьо-зелений, — проказує мама, схиливши голову так, ніби це може змінити колір.

— Кольору морської хвилі, — озивається тато. — Колись це був дуже популярний колір для зовнішнього оздоблення.

Тато геть не розуміється на зовнішньому оздобленні, та й на кольорах теж. Однак це і є проблемою редакторів газет. Вони вміють говорити як експерти майже з будь-якої теми.

— А хіба він не був на світлинах білим? — питає мама.

Вантажівка з нашими речами гуркотить уздовж тихої вулички під назвою (присягаюсь Інопланетянами) провулок Дружній, а тоді її водій висовується з вікна.

— Це ваш? Той, що бірюзовий?

Мама вішає голову.

— Здаюся.

Тато киває водієві.

— Той, що бірюзовий.

Вантажівка розвертається й заїздить задом на доріжку біля будинку. Тепер ми — Джей, Луенн і Нікі Рот з будинку 909, провулок Дружній, Рейвен-Брукс. Цієї осені

я піду до восьмого класу середньої школи Рейвен-Брукса, де досягну успіхів у природознавстві й англійській і матиму проблеми з математикою та іспанською. Буду тим коротуном у футболці Beatles, якого всі помилково зватимуть Нейтом, хлопцем із каштановим волоссям, яке стирчить зліва, хоч скільки я пригладжую його водою. Щодня їстиму желейні пудинги та прибиратиму зі столу після обіду, бо не маю причин цього не робити, а решту обідньої перерви розбиратиму щось і збиратиму наново.

— Гарна вулиця, — промовляє тато, маючи на увазі майже неторкані газони й акуратно зачинені віконниці. Фарба трохи полиняла, машини старуваті, однак ми жили й у гірших кварталах, і я навіть бачу, що на клумбах через дорогу сидить один чи двоє котів. Коти — це начебто добрий знак.

— Тихо, — каже мама. Важко зрозуміти, що виражає її голос — похвалу чи тривогу.

— Тут є ферма лам, — повідомляю я, і батьки дивляться на мене.

— Я бачив вівіску, — пояснюю я, і тоді ми знову затихаємо.

— Що ж, — озивається за якийсь час тато, — гадаю, я заслужив одну «Хо-Хо».

Мама постійно нарікає, що тато так і не позбувся дитячої пристрасності до солодкого, проте в його цукровому шаленстві є щось доросле. Коли починаєш розуміти закономірність, неважко здогадатися, що відчуває тато.

Татові почуття в

ЛАСОЦАХ

Ласоці

Емоційний стан

«Хо-Хо»

=

Виснаження

«Зінгери»

=

Смүток

«Твінкї»

=

Задүма

«Дїнь-Дон»

=

Щастя

«Сьюзі К.»

=

Святкування

* Іноді ласоці комбїнуються для задоволення різних емоцій.